

Som Gubber stod de gamle Bøge,
Berøvet Baarens friske Duft,
Dg saae med alvorfulde Miner
Ud i den klare Aftenluft.

Men allerlængst mod Horizonten,
Saasjernt som Diet kunde naae,
Fortoned' sig de dunkle Kroner
Som var det Sydens Bjerge blaae.

Dg over disse Aftengrupper,
Som Natten gav sit første Kys,
Udbredte Maanen fra sin Kuppel
Et straalende, et magist' Lys.

S. W. Bille.

Fyrst Poniatowski.

Den polske Fyrsteslagt af dette Navn nedstammer fra det gamle italienske Huus, Torellierne, Efterkommere af Greven af Guastalla og Monteciarugolo, og stiftedes i Begyndelsen af det 17de Aarhundrede af Joseph Salinqueria V. ved hans Forædling med Arvingen til det polske Lehn Poniatow, som gav Slægten sit Navn. — Joseph Anton, Fyrste af Poniatowski, Marschal af Frankrig, født 1762 i Warschau, en Neveu af den ulykkelige polske Konge Stanislaus II. August, var en Søn af Starosten Andreas Poniatowski, som i Aaret 1756 ophøiedes til tybft Rigsfyrste og døde 1773 som keiserlig Feldtoimester i Wien.

Den unge Poniatowski var allerede Oberst og keiserlig Fioi-Adjutant i den østerrigiske Hær, da Omstændighederne i 1789 bevægede ham til at vende tilbage til Polen, hvor han dristigt medvirkede til Hærens nye Organisation og i Feldttoget 1792 commanderede som Generalmajor imod Russerne. Men da Kongen selv sluttede sig til det russiske Parti, forlod Poniatowski tilligemed flere Officerer Tjenesten, dog tog han i Aaret 1794 under Kosciuszko paany Deel i den polske Uafhængigheds Forsvarskrig. Efter denne Kamp ulykkelige Udfald levede han i nogen Tid indtaget i Wien, men fra 1798 paa sine Godser ved Warschau, hvilke Preussen havde givet ham tilbage, og afltog her de fordeelagtige Tilbud, han gjentagne Gange modtog fra Rusland. Nølede og først efterat Napoleon havde tilsagt Polens Genoprettelse, sluttede han sig i 1806 til de polske Patriotsers Bestræbelser og blev Krigsminister for det nydannede Hertugdømme Warschau, hvis Tropper han i 1809 med Udmærkelse commanderede mod Østerrigerne. Efter paany at have virket som Krigsminister, beholdt han, ved Nabningen af Feldttoget mod Rusland 1812, Commandoen over et Corps paa 36000 Mand Polakker og deeltog med stor Berømmelse i de vigtigste Begivenheder under huius Hærens svangre Kamp lige indtil Slaget ved Leipzig. I dette Slag sægte han med udmærket Bravour paa den franske Hærs høire Fioi og udnævntes af Napoleon til Marschal af Frankrig. Dætningen af Tilbagetoget overdroges ham. Som en af de Sidste blandt den slagne Hærs Flygtninger og allerede saaret, fandt han, den 19de Octbr. 1813, sin Død i den opsvulmede Elsterflod, idet han

tilhest vilde redde sig ved Svømming over til den venstre Bredde. Først den 24de October fandt man det stærkt angrebne Lig af en Fyrste, som havde været anseet for en af sin Tids skønneste Mand. To Dage efter stede des hans Lig til Jorden med de ham tilkommende Hæresbevisninger, men i 1816 blev det, med Keiser Alexander den Førstes Tilladelse, bragt til Krakau og bisat i Domkirken. Paa det Sted, hvor hans Lig blev fundet i Floden, sæcs et simpelt Mindesmærke. Han efterlod sig en naturlig Søn, Joseph Poniatowski, født 1790, der som Officcer befandt sig i den franske Hær ved Erobringen af Algier i 1830 og senere antoges i Søns Sted af Faderens Søster, Fyrstinde Tysskiewicz, som døde 1834 i Tours.

Reisen til Genrettelsen.

Af Fr. Laun.
(Fortættelse.)

Hvem ellers?

Doctoren, som imidlertid havde faaet sin stærkt beskadede Kjøle en Smule udbedret i Røkket, kom nu ogsaa op i Bærelset og sagde: „Besynderligt! Jeg har nu erfaret Meget siden igaar, det kan Hr. Byftriveren bevidne. Men, naar mit Haab om en fremtidig, nærmere Forbindelse med Deres høitagtede Familie (en Feberfulde gennemfoer ved disse Ord de tvende Piger, mod hvilke han endnu aldrig havde udtalt sig saa bestemt), hvis dette Haab ikke skulde slaae fejl, saa beklager jeg mig, efter hvad jeg har hørt, ingenlunde over de ud-

staaede Lidelser, men soler mig tværtimod høilig belønnet derfor. De veed jo, Hr. Byftriver, hvor længe jeg ret inderligt har ønsket at anstille Forsøg med en Halskugget og at see mit Navn gjennem en Avis, saa at sige, udbeliggjort en Smule, men at det hidtil ikke vilde lykkes mig. I dag begunstiges jeg nu paa en overordentlig Maade af Lykken, thi, efter Alles Sigende, vil Dødsdommen blive erøvet ikke blot paa een, men endog paa to.“

„Hvem er da vel den Anden?“ spurgte Byftriveren med en tvivlende Hovedryksen.

„Hvem ellers,“ udbød Doctoren glad, „hvem ellers vel, end Vice-Actuar Rosenwald!“

Tvist imellem Faculteterne.

„Kjære Doctor,“ sagde Byftriveren, idet han reiste sig med Uvillie, „lad Dem dog ikke binde sigt Nonsens paa Ermet.“

„Men jeg forsikrer Dem, Hr. Byftriver, hele Wingenheim taler herom.“

„Hele Wingenheim er raggalt, naar det kan troes slige Laabsligheder.“

„Hr. Byftriver,“ sparede Doctoren i en fornærmet Tone, idet han overdrog en Deel af den almighty Galstab paa sig, „det kunde dog vel være, at Hans Høihed, den regerende Fyrste, engang vilde statuere et Exempel.“

„Ei,“ udbød Juristen hidsig, „man turde dog vel lære Hans Høihed, at statuere Exempler! Saa hurtigt, som de Herrer læger bære sig ad, kan dog Gudskelov Ingen ad Rettens Bei ustraffet berøve noget Menneske Livet.“